

Arrest

nr. 130 047 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

BNL-akkoord van 11/04/1960."

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kan verzoeker argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat hij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen of dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden. Verder kan verzoeker een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)"*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker verblijft reeds sedert 10 jaren in Nederland.

Sedert 2004 heeft verzoeker een relatie met een vrouw van Nederlandse nationaliteit.

In 2010 hebben zij samen een dochtertje gekregen.

Het leven van zijn vriendin en dochter situeren zich in Nederland en België.

Verzoeker heeft een beperkt verblijfsrecht in Nederland, met name tot en met 08.12.2013.

Nadien verwacht verzoeker dat zijn beperkt verblijfsrecht in Nederland nogmaals verlengd zal worden.

Op 10.07.2013 heeft de Federale overheidsdienst Binnenlandse zaken evenwel een bevel lastens hem uitgevaardigd om het grondgebied België te verlaten, evenals de grondgebieden Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië.

Tenzij verzoeker beschikt over de documenten vereist om er zich naar toe te begeven.

Het weze evenwel opgemerkt dat verzoeker geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, Marokko.

Daarentegen kan het niet ernstig betwist worden dat verzoeker een duurzame band heeft met België en Nederland:

- Verzoeker spreekt perfect Nederlands

Daarenboven heeft verzoeker de intentie om asiel aan te vragen in België.

- Verzoeker heeft sedert 2004, dus nu reeds 9 jaar, een relatie met een vrouw van Nederlandse nationaliteit
- Verzoeker heeft een kind van Nederlandse nationaliteit
- Verzoeker huurt een woning te Arendonk

Verzoeker thans terugsturen naar zijn land van herkomst zou dan ook zonder meer een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM. Het wordt verzoeker namelijk onmogelijk gemaakt om bij zijn gezin in België en/of Nederland te verblijven.

Het wordt verzoeker onmogelijk gemaakt om een leven te leiden met de vrouw, waarmee hij reeds sedert 2004 een relatie vormt.

Verder wordt het hem onmogelijk gemaakt om zijn kind te zien opgroeien, alsook een vaderfiguur te zijn in het leven van zijn eigen dochter.

Een en ander houdt een manifeste inbreuk in op het recht op privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker nu terugsturen naar Marokko zou tevens tót gevolg hebben dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om asiel aan te vragen in België.

Hem nu terugsturen naar zijn land van herkomst houdt dan ook een schending in van o.m. het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28.07.1951, minstens een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 en tevens een schending van artikel 1, 2, 3, 5, 9 EVRM of minstens ernstig risico daarvoor.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden nietig verklaard.

Minstens dient de tenuitvoerlegging van de beslissing te worden opgeschort in afwachting van de asielprocedure van verzoeker.”

3.2. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduimd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoeker terug te sturen naar Marokko. Zij verhindert niet dat verzoeker met zijn Nederlandse echtgenote en zijn Nederlands kind een gezinsleven leidt in Nederland. Verzoeker toont niet aan dat het leiden van een gezinsleven aldaar bijzonder moeilijk of onmogelijk zal zijn. Verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift dat hij een bijzondere band heeft met Nederland, dat het leven van zijn Nederlandse vriendin en dochter zich onder meer situeert in Nederland en dat zijn overige familieleden aldaar een onbeperkt verblijfsrecht hebben. Daar bovenop komt nog dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat hij reeds sedert 10 jaren verblijft in Nederland en dat hij verwacht dat zijn beperkt tijdelijk verblijfsrecht dat hij had in Nederland “nogmaals verlengd zal worden”.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.4. Waar verzoeker aankondigt de intentie te hebben een asielaanvraag in te dienen, neemt de Raad akte van deze intentie. De Raad ziet niet in hoe dit een hinderpaal zou kunnen vormen voor het leiden van een gezinsleven in Nederland, minstens blijft verzoeker in gebreke dit verder uit te werken.

De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om een asielaanvraag in België in te dienen, minstens toont verzoeker dit niet aan.

3.5. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog de schending opwerpt van *“het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28.07.1951, minstens een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”* dient de Raad op te werpen dat de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een asielaanvraag zodat het aangehaalde juridische en feitelijke grondslag mist. Voorts volstaat het niet bepaalde bepalingen aan te halen zonder in concreto uiteen te zetten op welke wijze ze geschonden werden. De opgeworpen schending van *“artikel 1, 2, 3, 5, 9 EVRM of minstens ernstig risico daarvoor”* is dan ook onontvankelijk. Ten slotte herhaalt de Raad dat uit niets blijkt dat de verwerende partij plant om verzoeker terug te sturen naar Marokko.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA